

Fremgangsmaade —, men saa burde man dog maasse træffe visse Forsigtighedsforanstaltninger lige overfor de bestaaende. Jeg anerkjender, at det Givne har en vis Ret, og at man ikke skal gribe ind i det, uden hvor Nødvendigheden byder det. Men anerkjender man, at Nødvendigheden byder at sondre mellem Banker og Sparekasser — og det gjør Udvalgets Flertal —, saa bør man heller ikke være saa angstelig lige overfor det hidtil Bestaaende, at man rent ud overlader det til fri Raadighed. Man burde sige, om der dog ikke var en eller anden lempelig Fremgangsmaade, som kunde anvendes derpaa. Hvad angaar de tre ærede Medlemmers Forslag om det samme Forhold, da maa jeg tilstaa, at jeg vel sympatisherer med Bestræbelsen efter at give en Garantilige overfor Instituter, som indeholde begge Arter af Virksomhed, men at jeg er bleven meget betænkelig ved at høre, at Forbringen om 25 pSt., som altsaa skulde afgive denne Sikkerhed, kun skal være en Regel, fra hvilken man strax etablerer ikke saa Undtagelser (Sage: Nei!). So, netop det ærede Medlem fra Fredensborg (Sage), som nu siger Nei, sagde os selv i sit Foredrag, at der var Instituter, som ikke kunde fyldestgjøre disse Forbringinger om 25 pSt. (Sage: Nogle saa enkelte). Vel, mine Herrer, hvad der er Ret mod „nogle saa enkelte“, maa selvfølgelig ogsaa blive Ret mod andre af lignende Art, og dersom man ikke kan opstille en Regel, som kan gjælde for alle de nu bestaaende Instituter, saa tror jeg hellere, man skal lade det være; thi det er en meget farlig Vej for Lovgivningsmagten at staa ind paa at sige: „Der er det Rigtige, men i dette Rigtige har jeg skaarret en hel Del smaa Nabninger, hvorigjennem Ratten kan slippe“. Det er nok, naar vi holde os til de allerede bestaaende Instituter af denne Art, det er ikke sandsynligt, at vi i en nær Fremtid skulle blive Vidne til særdeles mange nye Instituter af denne Art, som sammenblande begge Dele. Jeg tror, at der er kommet en saa rig Forsyning, at vi i den nærmeste Fremtid — jeg vil ikke spaa, men lad mig sige 10 eller 20 Aar, — ikke har nogen stor Udsigt til, at de ville væsentlig forøges. Det er den nu bestaaende Tilstand, som det gjælder om at rette. Altsaa, jeg føler mig hverken tilfreds med Flertallets eller med Mindretallets Forslag paa dette Omraade, og dersom det kunde ventes, at denne Behandling havde noget virkeligt Indhold, som kastede noget Lys over dette Spørgsmaal, saa vilde jeg anse det for særdeles ønskelig, om Udvalget imellem 2den og 3die Behandling vilde tage denne Side af Sagen under fornyet Overveielse. Jeg indrømmer dens Vanskelighed, men jeg fremhæver tillige dens store Vigtighed, og det er dog muligt, at Noget kan opnaaes her. Forsvørgt skal jeg erkjende, at selv om Loven ogsaa paa dette Punkt lod endel tilbage at ønske, saa vilde dette dog ikke være nogen berettiget Grund til at stemme imod den, thi

vi maatte da nydes med og glæde os over, at der dog var løst en Opgave for Sparekassernes Bedkommende, forbeholdende Fremtiden paany at optage Spørgsmaalet om den Art af Instituter, som enten ere Sparebanker eller Banker med Sparekasser. Dersom vi altsaa kom til 3die Behandling, uden at dette Punkt var bedre afgjort, end det er nu, saa vilde jeg dog anse det for rigtigt at stemme for Lovforslaget, men kunde der ske nogen Forandring eller Forbedring i dette Punkt, saa vilde jeg sætte megen Pris derpaa. Jeg skal tilføie, at det jo er mig velbekendt, at der er meget delte Anskuelser om denne Sag, og det være langt fra mig at ville gjøre min Mening til den eneste, som har nogen Betsøielse; tværtimod, jeg veed meget vel, at Sagen opfattes under et andet Synspunkt af Folk, som baade theoretisk og praktisk have stor Indsigt paa dette Omraade, og jeg vil ogsaa tilføie, at medens vi vel her i Kjøbenhavn saa nogenlunde vilde kunne hjælpe os, naar der blev draget en skarp Grænse imellem disse to Arter af Instituter, saa er det dog derfor ikke sagt, at man omkring i Provindserne vilde kunne være ligesaa skarp, som man er herinde. Altsaa, jeg erkjender villigt, at der med Hensyn til denne Sag kan søres Grunde i Marsten baade pro og contra, men at den Sætning kan staa sig gjennem en hvilkensomhelst Debat, at en Sammenblanding af Bankmidler og Sparekassmidler i og for sig selv er urigtig og fuld af Farer, det tillader jeg mig at paastaa til det Yderste. — Dertil kan jeg i det Bæsentligste indskrænke mig, hvad Sagen i det Hele angaar. Der er kun endnu et Par Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at gjøre med Hensyn til nogle underordnede Punkter i Forslaget, som jeg gjerne vilde henstille til det ærede Udvalgs nærmere Overveielse. Der er i § 4 opstillet visse Regler om, hvorledes Opgjørelsen af Effekter, Obligationer og andre Bærdipapirer skal foregaa. Jeg tvivler ikke om, at disse Regler ere Frugten af en Bestræbelse efter at vise den højeste Grad af Humanitet og Hensyn til de paagjældende Instituter, men jeg tror, at den gode Hensigt her har ledet Udvalget lidt paa Afveie. Den Forskjel, som gjøres gjældende i § 4, er den, at naar et Institut har kjøbt et Bærdipapir fornylig, saa skal det opføres i dets Status med den Kurs, som det havde i den allernærmeste Tid, forinden Opgjørelse af Status. Maa jeg her indstøde den Bemærkning, at, naar man nævner Ordet „Kurs“, saa vilde det vistnok være rigtigt, at der tillige var blevet sagt: „Kurs for Kjøbere“. Der kan jo nemlig imellem Kursen for Kjøbere og Kursen for Sælgere være en Difference tilstede, som ikke altid er saa ganske ringe, men det, som det kommer an paa, er jo at vide, hvad Kjøbere ville betale for den Slags Papirer, og dette burde derfor vistnok tilføies; men altsaa, den Forskjel, der gjøres i Paragrafen, er den, at et Bærdipapir, som længe har været i en Spare-